

Arrest

nr. 98 879 van 14 maart 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 september 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. STRUBBE en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Irakese nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Sadr City, Bagdad (Centraal-Irak). Na uw huwelijk in 2004 zou u met uw echtgenoot bij uw schoonfamilie in Khagiya, Kut, gaan wonen zijn. In 2005 zou u, met uw gezin, naar Sadr-City zijn teruggekeerd. In november 2007 zou uw echtgenoot, N.(...) M.(...) H.(...) (OV 6.787.989 en CG 11/13766), die als taxichauffeur in Bagdad werkte problemen hebben gekend met leden van het Mehdi-leger. Ze zouden uw man hebben gevraagd wapens voor hen te vervoeren met zijn taxi maar hij zou dit geweigerd hebben. Uw echtgenoot zou vervolgens door hen zijn meegenomen naar een plaats aan de rand van Sadr City waar hij zou zijn geslagen en vernederd. Diezelfde nacht zouden de leden van het Mehdi-leger telefoon hebben gekregen dat ze moesten vluchten daar Amerikaanse militairen huiszoekingen uitvoerden in de omgeving waar uw echtgenoot werd vastgehouden. Hierop zouden ze uw echtgenoot gewond op straat

hebben achtergelaten. Een paar uur later zouden drie gewapende en gemaskerde mannen bij u thuis zijn binnengevallen op zoek naar uw man. Ze zouden ermee gedreigd hebben uw zoontje mee te nemen indien uw man zich niet zou aanmelden. U zou de volgende ochtend naar het huis van uw zus zijn gegaan en daar plots door uw echtgenoot zijn opgebeld. Een toevallige passant zou uw echtgenoot die nacht op straat hebben gevonden en hem naar het ziekenhuis hebben gebracht. Na enige verzorging zou uw echtgenoot het ziekenhuis hebben verlaten en bij uw zus zijn gekomen, waar u op dat ogenblik toevlucht had gezocht. Hierop zouden jullie beslist hebben Irak te verlaten.

Op 29 november 2007 zouden jullie Irak hebben verlaten richting Iran, waar jullie een huisje huurden. Op 4 december 2007 zou u, met uw zoontje, vanuit Iran naar Nederland zijn gereisd waar u een asielaanvraag indiende. U zou een tijdelijk beschermingsstatuut hebben gekregen in Nederland. Uw echtgenoot zou in totaal een tweetal weken illegaal in Iran zijn gebleven en vervolgens, wegens geldgebrek en omdat de smokkelaar hem weigerde mee te nemen, naar Bagdad zijn teruggekeerd. Tot april 2008 zou uw echtgenoot bij verschillende familieleden van u in Bagdad hebben verbleven. Tijdens zijn verblijf in Bagdad zou uw echtgenoot een dreigbrief hebben ontvangen, op het adres van uw moeder. Uw man zou in de brief zijn afgeschilderd als een verrader en collaborateur met de Amerikanen. Ook zouden leden van het Mehdi-leger nog meermaals naar uw man op zoek zijn gegaan.

In april 2008 zou uw echtgenoot naar Syrië zijn gereisd alwaar hij ruim een jaar zou hebben verbleven. In 2009 zou uw beschermingsstatuut in Nederland zijn ingetrokken op basis van de gewijzigde situatie in Irak. Enige tijd nadien zou uw echtgenoot alsnog vanuit Syrië naar Nederland zijn gereisd daar uw advocaat had gezegd dat jullie een positief antwoord zouden krijgen in het kader van een beroepsprocedure. Op 5 september 2010, tijdens jullie verblijf in Nederland, zou uw familie in Irak twee dreigbrieven - één op uw naam en één op naam van uw echtgenoot - hebben ontvangen. Ondertussen zouden jullie in Nederland vernomen hebben dat de beroepsprocedure was afgewezen.

In maart 2011, zou u, met uw echtgenoot, uw minderjarig zoontje en uw in Nederland geboren dochtertje, naar België zijn gereisd waar jullie op 24 maart 2011 een eerste asielaanvraag indienden. In het kader van de Dublinconventie zouden jullie naar Nederland zijn teruggestuurd. Uiteindelijk zouden jullie vanuit Nederland, onder begeleiding van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM), naar Bagdad zijn teruggekeerd. Bij jullie aankomst op de luchthaven van Bagdad zouden jullie zijn meegenomen naar een bureau waar jullie zijn verhoord over jullie terugkeer. Jullie zouden jullie laissez-passer hebben moeten afgeven en zouden vernomen hebben dat men een kopie van deze stukken zou doorsturen naar het bureau van het Mehdi-leger in Sadr City, dit overeenkomstig de gangbare procedure. Met de melding dat jullie later door het Mehdi-bureau van Sadr City zouden worden uitgenodigd voor een gesprek, zouden jullie de luchthaven hebben verlaten en naar Sadr City zijn teruggekeerd. Na een paar uur bij uw moeder te hebben verbleven, zou u bij uw tante zijn ingetrokken in Sha'ab City, alwaar u een tiental dagen zou hebben verbleven. Vervolgens zou u, voor uw tweede vertrek uit Irak, nog een maand bij uw zus in Jamila hebben verbleven.

Eind oktober 2011 zouden leden van het Mehdi-leger een oproeping voor u en uw man bij uw moeder thuis hebben afgeleverd, maar jullie zouden hier niet op ingegaan zijn. De dag dat jullie zich moesten aanmelden, zouden leden van het Mehdi-leger bij uw familie thuis zijn langs geweest met de vraag waar jullie zich bevonden. Uw familie zou hen hebben meegedeeld dat ze het niet wisten en dat ze jullie bijgevolg ook de uitnodigingen niet hadden kunnen overhandigen. Het Mehdi-leger zou uw familie ook gevraagd hebben waarom zij hen niet hadden verwittigd in de periode dat jullie in Nederland verbleven. Vervolgens zou uw familie te horen hebben gekregen dat ze ook zouden gestraft worden. Vervolgens zou het Mehdi-leger jullie ook bij uw broer B.(...) thuis alsook bij uw broer H.(...) in zijn winkel hebben gezocht, doch tevergeefs. Uw broer zou met de dood zijn bedreigd en diezelfde avond zou de winkel van uw broer H.(...) in brand zijn gestoken. In de periode dat u bij uw tante en zus verbleef, zou u verschillende dokters hebben bezocht omdat uw zoontje in slechte gezondheid verkeerde. Dit is tevens de reden waarom u, na uw terugkeer uit Nederland, ruim een maand in Bagdad bent gebleven. Uit vrees voor het leven van uw kinderen zou u uiteindelijk beslist hebben Irak opnieuw te verlaten. U zou in oktober 2011 naar Kut zijn gereisd om een paspoort aan te vragen en op 31 oktober 2011 zou u, met uw minderjarig zoontje en uw minderjarige dochter, Irak opnieuw hebben verlaten. Wegens gebrek aan financiële middelen zou uw echtgenoot bij uw zus zijn gebleven. U zou per vliegtuig naar België zijn gereisd waar u op 11 november 2011 aankwam. Direct na uw aankomst diende u een asielaanvraag in. Op 27 december 2011 zou uw broer B.(...) zijn ontvoerd, nadat het Mehdi-leger een week voordien zijn huis was binnengevallen en hij hen niet wilde meedelen waar u momenteel verbleef. Twee weken na de ontvoering werd het lichaam van uw broer teruggevonden. Uw echtgenoot zou zich nog steeds in Bagdad bevinden.

Ter ondersteuning van uw relaas legt u volgende documenten neer: uw identiteitskaart en de identiteitskaarten van uw kinderen, uw nationaliteitsbewijs en die van uw zoon, kopieën van

de laissez-passer op naam van uzelf en uw twee kinderen, twee oproepingsbrieven van het Mehdi-leger op naam van u en uw echtgenoot met de vraag jullie aan te melden na jullie terugkeer naar Bagdad, een dreigbrief van de Sadr-groepering gericht aan uw echtgenoot, een kopie van uw huwelijksakte, documenten van IOM i.v.m. uw terugkeer naar Irak, een document van 'Schiphol Travel International' i.v.m. uw terugkeer naar Irak, medische attesten op naam van uw zontje, boardingpasses ter staving van uw terugkeer naar Irak, een kopie van de overlijdensakte van uw broer en een kopie van de brief van de onderzoeksrechter.

B. Motivering

Er dient, na uw gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u noch aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen:

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er reeds vragen kunnen worden gesteld bij de gebeurtenissen die u initieel noopten Irak te verlaten. U verklaarde dat uw echtgenoot weigerde om wapens te vervoeren voor het Mehdi-leger, twee leden van deze militie (CGVS I, pg.16) zouden uw echtgenoot daarop hebben meegenomen naar een moskee aan de rand van Sadr City (CGVS I, pg.16) waar hij werd vastgehouden. Om 1u 's nachts zou één van de leden telefonisch zijn verwittigd dat de Amerikanen huiszoekingen in de omgeving deden, waarna zij de plaats ontruimden en uw echtgenoot op straat achterlieten (CGVS I, pg.15). U geeft aan dat uw echtgenoot zelf had gehoord dat er in het telefoontje werd gezegd dat de Amerikanen een huiszoeking deden in de omgeving (CGVS II, pg.5). Om 3u 's nachts, amper twee uur na de ontruiming, zouden leden van deze militie uw huis zijn binnengevallen op zoek naar uw echtgenoot (CGVS I, pg.15). Op zich is het al opmerkelijk dat ze er vanuit gingen dat uw echtgenoot, die door hun toedoen gewond was en ergens op straat was gegooid, al op één of andere manier thuis zou zijn geraakt. Dit is een weinig realistische benadering. Maar er is meer. Voor de Nederlandse asielautoriteiten (IND) verklaart u - in strijd met wat u op het CGVS stelde - niet te weten hoeveel personen uw echtgenoot initieel hebben meegenomen (Rapport van Nader Gehoor IND, dd. 10/04/2008, pg.7) of waar ze hem onderbrachten (Rapport van Nader Gehoor IND, dd. 10/04/2008, pg.8). Bovendien verklaarde u in uw verklaringen voor de Nederlandse autoriteiten dat u niet wist van wie het telefoontje kwam daar ook uw echtgenoot niet wist van wie het telefoontje kwam én dat uw echtgenoot werd vrijgelaten omdat de Mehdi-leden dachten dat hij iemand anders was; m.a.w. dat zij de verkeerde persoon hadden opgepakt en weer vrijgelaten (Rapport van Nader Gehoor IND, dd. 10/04/2008, pg.8). U rept voor de Nederlandse autoriteiten met geen woord over naburige huiszoekingen van de Amerikanen die de Mehdi-leden zouden hebben doen panikereren. Toen u werd geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden, stelt u dat uw man u pas later de ware toedracht heeft verteld toen hij u in Nederland vervoegde (CGVS II, pg.3). Er kan echter niet worden geloofd dat uw echtgenoot u niet zou hebben ingelicht over de precieze reden waarom u Irak diende te ontvluchten en dat u noch hierover in detail met hem zou hebben gesproken toen jullie uw vlucht voorbereidden, noch toen u gedurende anderhalf jaar in Nederland was (CGVS II, pg. 3). Aangezien er werd besloten dat u als eerste Iran diende te verlaten en naar Europa moest vluchten, is het totaal niet aannemelijk dat u toen al niet in detail bij uw echtgenoot zou hebben geïnformeerd over wat er zich heeft afgespeeld, in zoverre hij dit zelf niet spontaan zou hebben gezegd.

De stukken van het IND werden toegevoegd aan de blauwe map van het administratief dossier van het CGVS.

Vervolgens vertelde u aan de Belgische asielautoriteiten dat de militieleden u tijdens de inval hadden gezegd dat, indien uw echtgenoot zich niet zou aanmelden, jullie zontje zou worden meegenomen in zijn plaats (CGVS I, pg.15; CGVS II, pg.3). U stelt dat er geen tijdslimiet werd gezet op de aanmelding van uw echtgenoot (CGVS II, pg.3). Bij de Nederlandse asielautoriteiten stelt u echter dat de aanmelding van uw echtgenoot binnen de 24 u moest gebeuren, zoniet zouden zowel u als uw zoon worden ontvoerd (Rapport van Nader Gehoor IND, dd. 10/04/2008, pg.10). Dient te worden vastgesteld dat deze informatie persoonlijk aan u was gericht en dat er van u op zijn minst kan worden verwacht dat, gezien de ernst van de situatie, u coherente verklaringen zou kunnen afleggen met betrekking tot de tijdsspanne die uw man kreeg om zich aan te melden en omtrent de zwaarwegende gevolgen die het niet-aanmelden van uw echtgenoot zou teweeg brengen.

Gezien de tijdslimiet van 24 uur die u vermeldde voor de Nederlandse asielinstanties en de consequenties die de militieleden hadden vooropgesteld, namelijk de ontvoering van uw zoon (en u) mocht uw echtgenoot zich niet binnen deze tijd aanmelden, is het vervolgens hoogst opmerkelijk dat u na dit incident gedurende drie à vier maanden niets meer van uw belagers zou hebben vernomen (CGVS II, pg.4). Het is zeer merkwaardig te noemen dat deze onbekenden - zeker in het licht van de dierste handelingen die zij hadden gesteld door uw huis binnen te vallen - geen directe actie

zouden hebben ondernomen toen de tijdslimiet was verstreken en u vervolgens drie à vier maanden ongemoeid lieten, daarbij u ruim de kans gevend om aan hun vergeldingsacties te kunnen ontsnappen. Eveneens opmerkelijk is het feit dat u samen met uw gezin naar Iran vluchtte op 29 november 2007 en u enkele dagen daarna met uw kinderen naar Nederland verder reisde, maar dat uw echtgenoot, degene die uiteindelijk van verraad en collaboratie met de Amerikanen werd verdacht, twee weken daarna terugkeerde naar Bagdad (CGVS I, pg. 19). U stelt dat jullie niet over genoeg geld beschikten om ook de vlucht voor uw echtgenoot te betalen, de smokkelaar enkel u en uw kinderen wilde meenemen en uw echtgenoot geen verblijfsvergunning had in Iran (CGVS I, pg.19). De vraag kan echter worden gesteld of een terugkeer naar Bagdad, de plaats waar hij werd ontvoerd en bedreigd, de enige optie was. In april 2008 vertrok uw echtgenoot namelijk naar Syrië, waar de illegaliteit hem niet tegenhield om er te verblijven (CGVS I, pg.19). Er kan dan ook moeilijk worden begrepen waarom uw echtgenoot ervoor koos om gedurende een drie à viertal maanden terug te gaan naar Irak, uitgerekend Bagdad en er zich bovendien schuilhield bij uw directe familie (CGVS I, pg.19). Dit gegeven doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten.

Tijdens zijn verblijf in Bagdad zou er door uw belagers een dreigbrief zijn afgegeven bij u thuis, gericht aan uw echtgenoot (CGVS I, pg.20). Opmerkelijk genoeg weet u echter niet wanneer deze brief werd afgegeven en stelt u zeer ruim dat dit moet zijn gebeurd tussen januari 2008 en april 2008 (CGVS I, pg.20). U zou ook niet weten hoelang het duurde vooraleer uw echtgenoot na ontvangst van deze dreigbrief Irak opnieuw verliet (CGVS I, pg.20). Dient bovendien te worden opgemerkt dat u in februari 2009, toen u de dreigbrief bij de Nederlandse asielautoriteiten ging melden én dit naar aanleiding van het voornemen tot intrekking van uw verblijfsvergunning asiel (Rapport van gehoor IND, dd. 6/02/2009, pg.5), zelfs de inhoud van de dreigbrief niet wist weer te geven. Dat u gedurende een jaar na ontvangst van de dreigbrief geen moeite zou hebben genomen om de inhoud ervan na te gaan bij uw echtgenoot of uw familieleden, valt gezien de ernst van dergelijke bedreigingen én het belang ervan in het kader van uw Nederlandse procedure, niet te begrijpen. Dient bovendien te worden opgemerkt dat de herkomst van de dreigbrief - die u heden in kopie voorlegt - in vraag kan worden gesteld daar deze een eenvoudig stuk getypt tekst betreft, zonder enige officiële datering noch signatuur en aldus door éénieder, eender waar of wanneer, kan zijn opgemaakt.

Vervolgens kunt u zich slechts zeer vaag uitlaten over de gebeurtenissen die zich zouden hebben afgespeeld bij uw ouderlijk huis tot mei 2009, de dag dat uw echtgenoot Syrië verliet om u in Nederland te vervoegen. U stelt dat uw belagers verschillende keren langs gingen bij uw familie en de familie van uw echtgenoot om naar jullie te vragen (CGVS II, pg.5). U voegt er merkwaardig genoeg meteen aan toe dat u niet kunt zeggen hoeveel maal en hoe dit gebeurde (CGVS II, pg.5). U zou nagenoeg geen enkel idee hebben van wat er op die momenten gebeurde en zou u niet meer kunnen herinneren of u hierover ooit navraag hebt gedaan bij uw moeder (CGVS II, pg.5). Dat u zelfs geen beeld kunt scheppen van de gebeurtenissen die zich veelvuldig zouden hebben afgespeeld, buiten het feit dat er op dergelijke momenten 'veel werd vernield' (CGVS II, pg.5), valt opnieuw moeilijk te verklaren. Uw familie en de familie van uw echtgenoot zouden omwille van jullie meerdere keren zijn lastig gevallen door uw belagers. Het is dan ook frappant dat u niet concreter kunt schetsen in welke mate zij hieronder te lijden hadden en wat er zich allemaal heeft afgespeeld. Opnieuw doet dit gegeven afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Dient bovendien te worden opgemerkt dat u vervolgens even vaag blijft over de gebeurtenissen die zich in Irak afspeelden toen uw echtgenoot u in Nederland had vervoegd. Opnieuw stelt u zeer oppervlakkig dat uw belagers dikwijls langsgingen bij uw familie en de familie van uw echtgenoot, maar u voegt er opmerkelijk genoeg meteen terug aan toe dat u zich geen data kunt herinneren (CGVS II, pg.6). Er zouden wel twee dreigbrieven naar het huis van uw moeder zijn gestuurd in 2010 met telkens dezelfde inhoud. Eén zou er gericht zijn geweest aan uw echtgenoot, één was gericht aan u (CGVS II, pg.6). Opnieuw roepen deze dreigbrieven bepaalde vragen op. In de dreigbrief - die u ter staving voorlegt - wordt er namelijk van u en uw echtgenoot geëist dat jullie jullie huis dienden te verlaten (zie vertaling dreigbrief dossier CGVS). Er kan echter moeilijk worden verklaard waarom uw belagers een dergelijke eis zouden stellen, daar zij reeds vanaf begin 2008 verschillende keren het huis zouden zijn binnengevallen om telkens te constateren dat jullie zich er niet meer bevonden - waardoor de eis in de dreigbrief eigenlijk was ingewilligd -, alsook uw familieleden lastig vielen om jullie huidige verblijfplaats te weten te komen. De inhoud van de dreigbrief stemt dan ook niet overeen met de eerdere bevindingen van uw belagers. Er dient aldus geen betoog dat deze dreigbrief uw verklaringen niet ondersteunt, maar eerder tegensprekt. Bovendien kan er voor deze dreigbrieven dezelfde bemerking worden gemaakt als voor eerstvermelde dreigbrief. Opnieuw gaat het immers om een eenvoudig getypt stuk tekst zonder signatuur en kan aldus door om het even wie zijn opgemaakt.

Daarnaast kan de bedenking worden gemaakt dat indien uw familie van begin 2008 tot uw terugkeer naar Irak in september 2011 systematisch zou worden bedreigd, belaagd, met daarenboven

het gegeven dat zij twee dreigbrieven zouden hebben ontvangen waarin werd gedreigd dat uw huis zou worden in brand gestoken samen met alle inzittenden (zie vertalingen dreigbrieven dossier CGVS), het wel zeer opmerkelijk is dat zij zich tot op heden nog steeds niet genoodzaakt zagen om hun huis te verlaten en nog steeds op hetzelfde adres woonachtig zijn (CGVS II, pg.6). Anderzijds kan de bedenking worden gemaakt waarom uw belagers zich de moeite zouden getroosten om uw familie gedurende meer dan drie jaar te bestoken zonder hun bedreigingen ook werkelijk uit te voeren.

Uit voorgaande argumentering dient te worden geconcludeerd dat uw vluchtaanleiding en de feiten die zich in Irak zouden hebben afgespeeld tot uw terugkeer in september 2011 als ongeloofwaardig kunnen worden beschouwd. Bijgevolg kan er evenmin geloof worden gehecht aan de gebeurtenissen die zich als gevolg van uw eerste vluchtaanleiding uit Irak zouden hebben afgespeeld na uw terugkeer naar Irak.

Uw verklaringen aangaande de gebeurtenissen die zich afspeelden na uw terugkeer naar Irak, bevestigen de ongeloofwaardigheid van uw relaas. Zo stelt u dat bij aankomst op de luchthaven jullie documenten werden ingehouden om deze over te maken aan het bureau van Sadr City, toebehorende aan het Mehdi-leger (CGVS I, pg. 21, 22). Gezien men niemand kon bereiken bij het bureau van Sadr City zou men u naar uw ouderlijk huis hebben gebracht met de mededeling dat er u later een uitnodiging zou worden gestuurd (CGVS I, pg.22). Een week na uw aankomst zouden er inderdaad twee uitnodigingen zijn gestuurd die u op 27 september 2011 opriepen om u aan te melden op het bureau van Sadr City (CGVS I, pg.22). Deze gang van zaken is echter weinig aannemelijk te noemen. Het ging hier immers om dezelfde beweging die u ruim drie jaar en een half systematische had gezocht en daarbij niet schuwde om uw huis binnen te vallen, u dreigbrieven te sturen en uw familie te interpellieren. Dat zij, nu zij u terug op het spoor kwamen, u beleefd zouden verzoeken om u op het bureau aan te melden en u daarbij ook nog eens een week de tijd zouden geven, is dan ook absurd te noemen.

Vervolgens valt het niet te begrijpen waarom uw belagers meteen uw broer lastig vielen toen bleek dat u niet op de afspraak was komen opdagen (CGVS II, pg.7). De uitnodiging werd immers gestuurd naar het huis van uw moeder, tevens de plaats waar u na uw terugkeer uit Nederland naartoe werd gebracht; logischerwijze zou dit dan ook de eerste plaats moeten zijn waar men u zoekt. U kunt zich echter niet herinneren of uw belagers uw moeder hebben geïnterpelleerd over uw toenmalige verblijfplaats (CGVS II, pg.8).

Geheel ondenkbaar is echter het feit dat u via Bagdad-luchthaven Irak opnieuw ontvluchtte en dit zelfs met uw eigen paspoort dat u had aangevraagd in Kut (CGVS I, pg.23). Dat u zich ten eerste heeft aangemeld bij de paspoortdienst om een reispas aan te vragen, daarmee uw intenties te kennen gevende dat u opnieuw wou vertrekken, kan gezien uw problemen met de Sadr-beweging niet worden begrepen. U stelt ter verantwoording dat u uw paspoort ging ophalen in Kut en het de dienst van Bagdad was die informatie doorgaf aan het Mehdi-leger in Sadr City (CGVS I, pg.23). Nochtans verklaarde u eveneens dat het Mehdi-leger alles controleert in het Zuiden (CGVS I, pg.24), hetgeen uw voorgaande redenering teniet doet, en aldus niet uitsluit dat de afdeling van het Mehdi-leger in Kut hun kompanen in Bagdad zouden inlichten. Dat u bovendien gebruik maakte van de luchthaven van Bagdad om Irak te ontvluchten, kan niet ernstig worden genomen. Uzelf had immers reeds bedacht dat er een overeenkomst bestond tussen de luchthaven en de Sadr-beweging (CGVS, pg.10). Dat u, wetende dat u werd gezocht door deze beweging, er geen graten in zag om u op deze luchthaven te vertonen én met uw eigen documenten te reizen, ondermijnt op ernstige wijze de door u vooropgestelde vrees voor vervolging.

Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan de gebeurtenis die u noopte Irak te verlaten én aan de feiten die zich zouden hebben voorgedaan na uw terugkeer naar Irak, kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw verklaring dat uw broer omwille van deze redenen werd gedood.

Bovenstaande appreciatie maakt dat u de vluchtelingenstatus niet kan worden toegekend.

De overige documenten die u ter staving van uw relaas heeft voorgelegd kunnen deze appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Uw identiteitskaart en de identiteitskaarten van uw kinderen, uw nationaliteitsbewijs en die van uw zoon en een kopie van uw huwelijksakte bevestigen uw identiteit en herkomst, elementen die momenteel niet door het CGVS in twijfel worden getrokken. De kopieën van de laissez-passer op naam van uzelf en uw twee kinderen, documenten van IOM i.v.m. uw terugkeer naar Irak, een document van Schiphol Travel International i.v.m. uw terugkeer naar Irak, medische attesten op naam van uw zontje en boardingpasses ter staving van uw terugkeer naar Irak bevestigen uw terugkeer naar Irak en uw verblijf aldaar, ook deze elementen worden echter niet door het CGVS in twijfel getrokken. Aan de twee oproepingsbrieven van het Mehdi-leger, de dreigbrieven, de overlijdensakte van uw broer en de politieaangifte kan enkel geloof worden gehecht indien deze gepaard gaan met geloofwaardige en overtuigende verklaringen, hetgeen in casu niet het geval blijkt. Zo blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, dat de bewijswaarde van **alle** Irakese documenten - en in het bijzonder overlijdensaktes -

relatief is, aangezien deze gemakkelijk zowel in Irak als daarbuiten illegaal kunnen worden verkregen (zie antwoorddocument, toegevoegd aan het administratief dossier).

Tot slot, naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merklijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

Het UNHCR meldt in haar rapport, "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq" van 31 mei 2012, dat de situatie in Irak in 2010 en 2011 stagneerde en dat er 2011 een daling viel waar te nemen van het aantal burgerslachtoffers dat veroorzaakt wordt door bomaanslagen. Daarentegen stelt het UNHCR een stijging vast van het aantal doelgerichte aanslagen.

In 2012, vlak na het vertrek van de Amerikaanse troepen - die op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied hebben verlaten -, was er sprake van een stijgend aantal aanslagen. Deze situatie stabiliseerde vrij snel. In de maanden februari-maart-april-mei 2012 was er geen sprake van een buitengewone situatie. Het geweld dat plaatsvond was in hoofdzaak gericht tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012).

Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden in Bagdad enkele zware en grootschalige aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel doelgericht is, en zich richt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een risico in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoekster tracht de verschillende weigeringsmotieven te verklaren of te weerleggen.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekster verwijst naar de door het Commissariaat-generaal bijgevoegde Subject Related Briefing (SRB) 'De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak Bagdad' d.d. 5/01/2012 (stuk 3) en stelt dat daaruit kan besloten worden dat de situatie in Bagdad inderdaad een verbetering kent, namelijk van maandelijks gemiddeld 2078 burgerslachtoffers in 2007 naar 'slechts' 345 onschuldige burgerslachtoffers per maand in 2011. Verzoekster vraagt zich af hoe de commissaris-generaal zonder schaamte durft te stellen dat de situatie in Bagdad voor burgers geen reëel risico meer vormt als er maandelijks nog minstens 345 slachtoffers vallen. Het feit dat er vroeger (in 2007) meer waren is geen geldige reden om te besluiten dat de hedendaagse situatie geen reëel risico meer vormt op ernstige schade. Verzoekster vraagt zich vervolgens af of de commissaris-generaal enkele stukken uit de SRB bewust negeert of vergeet te lezen. Verzoekster citeert vervolgens enkele fragmenten (SRB p. 5, 6, 7, 12, 15). Verzoekster haalt zelf enkele documenten aan die aantonen dat de hedendaagse situatie in Irak nog steeds niet zonder risico is. Hij verwijst vooreerst naar het artikel 'Institute for War and Peace Reporting. Iraq stunned by bombing wave' d.d. 23/02/2012 (stuk 4). Hierin staat dat, na de terugtrekking van de Amerikanen, op 23 februari 2012 (in werkelijkheid op 18 december 2011) meer dan 100 Iraakse burgers gedood werden door 22 verschillende bommen waarvan 8 in de hoofdstad. Er rijzen dan ook grote vragen over het behoud van de veiligheid in Irak zonder de Amerikanen. Ten tweede verwijst verzoeker naar een artikel van 'The Christian Science Monitor. Iraq's ominous trendline of violence' van 26 maart 2012 (stuk 5), waarin de dood van 46 burgers bevestigd wordt. Dit artikel citeert ook een zekere Becca Wasser. Er zouden minstens 204 bomaanslagen plaatsgevonden hebben in Irak van 19 december 2011 tot 18 maart 2012; dit aantal zou een stijging van 70% betekenen in vergelijking met dezelfde periode van vorig jaar, toen 120 bomaanslagen plaats hadden. Nu in januari 2012 waren er 81 bomaanslagen in totaal in vergelijking met 45 in januari vorig jaar. Als het bovenstaande niet voldoende zou zijn, bevestigt een artikel van 'The world's humanitarian news site: INSIGHT – Iraq war over? Not where Qaeda rules through fear' d.d. 25 maart 2012 (stuk 6), de vele bombardementen gewonden en doden. De verwijzing van de commissaris-generaal dat er vandaag de dag enkel nog bij uitzondering aanslagen op burgers gepleegd worden en dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen is dus volgens verzoekster pertinent onjuist.

Verzoekster voegt aan haar verzoekschrift de volgende documenten toe: "Subject Related Briefing (SRB) "Irak" "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak. BAGDAD"" van 5 januari 2012, een artikel van Institute for War and Peace Reporting "Iraq stunned by bombing wave d.d. 23 februari 2012", een artikel van The Christian science Monitor "Iraq's ominous trendline of violence" d.d. 26 maart 2012 en een artikel van The world's humanitarian news site "Insight – Iraq war over? Not where Quada rules trough fear" d.d. 25 maart 2012.

Verzoekster legt ter terechtzitting de volgende stukken neer: de oproeping tot gehoor van haar echtgenoot om op 4 februari 2013 op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te verschijnen en een brief tot annulatie van voormeld gehoor.

2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204).

2.3. Na lezing van het administratief dossier dient de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vast te stellen dat verzoekster er allerm minst in slaagt haar vrees voor vervolging aannemelijk te maken en dit op basis van incoherente, tegenstrijdige en ronduit ongeloofwaardige verklaringen.

2.4. Verzoekster geeft aan dat de redenering van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen over het feit dat de militie twee uur na de marteling van verzoeksters echtgenoot er al vanuit ging dat hij terug thuis zou zijn, nergens op slaat omdat er in iedere straat een verantwoordelijke is van het Mehdi-leger waardoor ze van iedereen het adres kennen. Bovendien lag het adres van verzoekende partij in de wagen van haar echtgenoot waardoor hun verblijfplaats niet moeilijk te achterhalen viel.

De Raad wijst erop dat het terecht niet realistisch wordt geacht dat de belagers van verzoeksters echtgenoot binnenvielen in hun huis en hem zochten er vanuit gaande dat haar echtgenoot - die door hun toedoen gewond was en ergens op straat was gegooid - al op één of andere manier thuis zou geraakt zijn binnen een tijdspanne van slechts twee uur. Deze vaststelling van de bestreden beslissing heeft niet enkel te maken met het adres dat de belagers al dan niet zouden kunnen achterhalen hebben, maar wel met het feit dat deze leden van het Mehdi-leger slechts twee uur nadat ze hem hadden geslagen en vernederd en gewond op straat hadden gegooid, in verzoeksters huis zouden zijn binnengevallen. De Raad wijst er bovendien op dat het geheel is van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hebben doen besluiten tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Uit de bestreden beslissing blijkt immers eveneens dat verzoeksters verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen over de gebeurtenissen -zoals onder meer over de inval in haar huis nadat haar echtgenoot weigerde om wapens te vervoeren voor het Mehdi-leger-flagrante tegenstrijdigheden bevatten met haar verklaringen voor de Nederlandse asielautoriteiten.

2.5. In zoverre verzoekster haar onwetendheid en de tegenstrijdigheden en omissies in haar verklaringen toeschrijft aan de patriarchale cultuur en het feit dat mannen niet alles vertellen aan hun vrouw, dient te worden opgemerkt dat deze uitleg eventueel kan verklaren waarom een Iraakse vrouw slechts een beperkte achtergrondkennis heeft over bepaalde thema's, maar dat dit niet kan rechtvaardigen dat verzoekster onwetend is over bepaalde essentiële gegevens over vervolgingsfeiten die ze zelf beweert te hebben meegemaakt.

2.6. Verzoekster stelt dat de reden waarom zij niets vernam over de feiten tijdens haar verblijf in Nederland, eenvoudig te verklaren valt door een gebrek aan contact en dat het pas bij de komst van haar man naar Nederland is geweest dat zij van alles op de hoogte werd gebracht.

Verzoeksters argumentatie kan geen afbreuk doen aan de gedane vaststellingen. Uit het gehoorverslag van de asielinstanties in Nederland blijkt immers dat verzoekster de zaken met haar man reeds in Iran besproken had. Zij verklaarde destijds het volgende: *"Wanneer hebt u gehoord wat er gebeurd is? Ik heb het van mijn man gehoord toen hij later bij mijn zus gekomen is na het ziekenhuis. Ik heb toen ook besproken wat er met ons gebeurd was"* (Rapport van Nader Gehoor, d.d. 10/4/2008, p. 7). Het is niet aannemelijk dat verzoeksters echtgenoot haar op dat ogenblik niet van de juiste toedracht van de feiten zou hebben ingelicht, noch zijn er aanwijzingen die een dergelijke handelswijze aannemelijk maken.

Bovendien kan verzoekster zich slechts zeer vaag uitlaten over de gebeurtenissen die zich zouden hebben afgespeeld bij haar ouderlijk huis tot mei 2009, de dag dat haar echtgenoot Syrië verliet om verzoekster in Nederland te vervoegen. Zo stelde de commissaris-generaal terecht vast dat hoewel verzoekster verklaarde dat haar familie en de familie van haar echtgenoot meerdere keren zijn lastig gevallen, zij niet kon zeggen hoeveel maal haar belagers langsgingen en hoe dit gebeurde en dat zij zelfs niet herinnerde of zij hierover ooit navraag had gedaan bij haar moeder. In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht gesteld dat het moeilijk te verklaren valt dat verzoekster geen beeld kan scheppen van de gebeurtenissen die zich veelvuldig zouden hebben afgespeeld, buiten het feit dat er op dergelijke momenten 'veel werd vernield'. Opnieuw vormt het gebrek aan contact tussen verzoekster en haar familie tijdens haar verblijf in Nederland geen afdoende verklaring voor het gebrek aan kennis over de aangehaalde asielfeiten en de evolutie van haar problemen. Van verzoekster die beweert vervolgd te worden en daarom besloot te vluchten mag dan ook in alle redelijkheid worden verwacht dat zij zich op zijn minst informeert naar de stand van zaken en geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van haar persoonlijke problemen. Hetzelfde geldt voor de vaststelling dat verzoekster ook zeer vaag blijft over de gebeurtenissen die zich in Irak afspeelden toen haar echtgenoot

haar in Nederland had vervoegd. In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht vastgesteld dat verzoekster zeer oppervlakkig stelt dat de belagers dikwijls langsgingen bij haar familie en de familie van haar echtgenoot, en er onmiddellijk aan toevoegt dat ze zich geen data kan herinneren. Van een asielzoeker kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij de gepaste inspanningen doet en minstens geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. Het gebrek aan kennis van verzoekster wijst wel degelijk op een gebrek aan interesse bij verzoekster en doen ernstige twijfels rijzen over de ernst van haar vrees voor vervolging.

2.7. Verzoekster tracht de vastgestelde tegenstrijdigheden met het asielrelaas dat zij in Nederland aflegde te verklaren en wijst erop dat zij zich niet alle details meer herinnert 5 jaar na het incident.

Door te wijzen op het verloop van meer dan vijf jaar tussen haar beweerde problemen en haar verklaringen op het Commissariaat-generaal kan verzoekster de vastgestelde tegenstrijdigheden geenszins weerleggen noch verklaren. Van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen coherent kan beschrijven, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht het tijdsverloop, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben. In dit opzicht kan dan ook van verzoekster worden verwacht dat zij coherente verklaringen kan afleggen met betrekking tot de tijdspanne die haar echtgenoot kreeg om zich aan te melden en omtrent de zwaarwegende gevolgen die het niet-aanmelden van haar echtgenoot zou teweegbrengen. Verzoekster verklaarde immers aan de Belgische asielautoriteiten dat de militieleden haar tijdens de inval hadden gezegd dat, indien haar echtgenoot zich niet zou aanmelden, hun zoontje zou worden meegenomen in diens plaats (stuk 9, gehoorverslag CGVS I, p. 15; stuk 4, gehoorverslag CGVS II, p. 3). Verzoekster stelde tevens dat er geen tijdslimiet werd gezet op de aanmelding van haar echtgenoot (stuk 4, gehoorverslag CGVS II, p. 3). Bij de Nederlandse asielautoriteiten verklaarde zij echter dat de aanmelding van haar echtgenoot binnen de 24 u moest gebeuren, zoniet zouden zowel verzoekster als haar zoon worden ontvoerd (stuk 19, Rapport van Nader Gehoor, d.d. 10/4/2008, p.10). De Raad is van mening dat het niet gaat om details, zoals verzoekster voorhoudt. De Raad wijst erop dat dergelijke informatie persoonlijk aan haar was gericht en dat er van haar dan ook op zijn minst kan worden verwacht dat, mede gelet op de ernst van de situatie zij coherente verklaringen zou kunnen afleggen met betrekking tot de tijdsspanne die haar man kreeg om zich aan te melden en omtrent de zwaarwegende gevolgen die het niet-aanmelden van haar echtgenoot zou teweeg brengen.

2.8. Verzoekster stelt dat haar niet kan verweten worden dat de belagers drie tot vier maanden geen gevolg zouden gegeven hebben aan hun zware bedreigingen en dat het lijkt alsof de verwerende partij pas geloof zou hechten aan het asielrelaas van de verzoekende partij als zij daadwerkelijk ontvoerd zou geweest zijn. Verzoekster voert nog aan dat het niet zo opmerkelijk is dat er drie à vier maanden niets gebeurd zou zijn omdat verzoekende partij meteen ondergedoken is bij haar zus.

Verzoekster weerlegt de in de bestreden beslissing gedane vaststelling niet. In de bestreden beslissing wordt immers terecht vastgesteld dat gezien de consequenties die de militieleden hadden vooropgesteld als haar echtgenoot zich niet binnen de 24 uur zou aanmelden, namelijk de ontvoering van haar zoon, het hoogst opmerkelijk is dat verzoekster na dit incident gedurende drie à vier maanden niets meer van haar belagers gehoord zou hebben. Het is immers zeer merkwaardig dat deze onbekenden -zeker in het licht van de drieste handelingen die zij hadden gesteld door verzoeksters huis binnen te vallen- geen directe actie zouden ondernomen hebben toen de tijdslimiet van 24 uur verstreken was om verzoekster vervolgens drie à vier maanden ongemoeid te laten, daarbij verzoekster ruim de kans gevend om aan hun vergeldingsacties te kunnen ontsnappen. *In casu* besloot de commissaris-generaal terecht dat verzoekster niet ernstig kan volhouden dat het door haar aangehaalde dreigement namelijk, dat ze haar zoon zouden ontvoeren als haar echtgenoot zich niet binnen 24 uur aanbod, aannemelijk is nu de belagers geen directe actie ondernamen na 24 uur en zij verzoekster daarna zelfs drie à vier maanden ongemoeid zouden hebben gelaten.

Ook het argument dat het niet zo opmerkelijk is dat er drie à vier maanden niets gebeurd zou zijn omdat verzoekende partij meteen ondergedoken is bij haar zus, kan niet aangehaald worden om de redenering van de commissaris-generaal in twijfel te trekken nu verzoekster verklaarde dat zij naar haar zus ging, maar dat haar moeder en haar broers evenwel thuis bleven. Er zou echter niemand meer langs zijn geweest op zoek naar haar man (stuk 9, gehoorverslag CGVS I, p. 17). Verzoekster verklaarde bovendien uitdrukkelijk dat er pas drie à vier maanden na haar vertrek een dreigbrief werd afgegeven (stuk 4, gehoorverslag CGVS II, p. 4). De commissaris-generaal kon aldus terecht vaststellen dat verzoekster en haar echtgenoot drie à vier maanden na de bedreiging geen enkel probleem kenden.

2.9. Wat de terugkeer van haar echtgenoot naar Bagdad betreft, wijst verzoekster erop dat zij niet over voldoende middelen beschikten om iedereen mee te smokkelen naar België en dat haar echtgenoot naar Syrië wou vluchten en daartoe een visum nodig had.

De Raad is samen met de commissaris-generaal van mening dat het opmerkelijk is dat verzoekster samen met haar gezin naar Iran vluchtte op 29 november 2007 en zij enkele dagen daarna met haar kinderen naar Nederland verder reisde, maar dat haar echtgenoot, degene die uiteindelijk van verraad en collaboratie met de Amerikanen werd verdacht, twee weken daarna terugkeerde naar Bagdad. Verzoekster stelde op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen reeds dat ze niet over genoeg geld beschikten om ook de vlucht voor haar echtgenoot te betalen en dat de smokkelaar enkel verzoekster en haar kinderen wilde meenemen en haar echtgenoot geen verblijfsvergunning had in Iran (stuk 9, gehoorverslag CGVS I, p.19). De commissaris-generaal stelt zich dan ook terecht de vraag of een terugkeer naar Bagdad, de plaats waar verzoeksters echtgenoot werd ontvoerd en bedreigd, de enige optie was, gezien haar echtgenoot in april 2008 naar Syrië vertrok, waar de illegaliteit hem niet tegenhield om er te verblijven. Er kan dan ook moeilijk worden begrepen waarom haar echtgenoot ervoor koos om gedurende een drie à viertal maanden terug te gaan naar Irak, uitgerekend Bagdad en er zich bovendien schuil te houden bij haar directe familie. Verzoekster kan onmogelijk voorhouden dat haar echtgenoot naar Syrië wou vluchten en dus naar Bagdad ging om een visum te bekomen, nu hij reeds eerder in Syrië in de illegaliteit had verbleven. De terugkeer van verzoeksters echtgenoot naar Bagdad, de plaats waar zij beweren ernstige problemen te hebben gehad waarvoor zij hun land ontvluchtten, is niet in overeenstemming te brengen met een vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951.

2.10. Wat de afgifte van de dreigbrieven betreft, stelt verzoekster dat zij geenszins een ruime benadering maakte en het niet zo opmerkelijk is dat de precieze datum na vier jaar niet meer zo accuraat wordt geschat. Bovendien zou verzoeksters echtgenoot niet alles met haar communiceren.

Zoals reeds gesteld is kan worden verwacht dat verzoekster omtrent ingrijpende gebeurtenissen concrete en coherente verklaringen aflegt. De vage verklaringen die verzoekster omtrent de dreigbrief en de gebeurtenissen errond aflegt zijn dan ook evenmin te verklaren door het verstrijken van een tijdspanne van vier jaar. Ook het invoeren van de patriarchale cultuur en het feit dat mannen niet alles vertellen aan hun vrouw om verzoeksters vage verklaringen alsnog coherent en concreet te doen lijken, is zoals reeds gesteld niet dienstig. Verzoeksters betoog kan niet rechtvaardigen dat zij onwetend is over bepaalde essentiële gegevens over de elementen die centraal staan in haar asielrelaas. Verzoekster verklaarde dat tijdens het verblijf van haar echtgenoot in Bagdad de belagers een dreigbrief zouden afgegeven hebben bij haar thuis, gericht aan haar echtgenoot. In de bestreden beslissing wordt desbetreffend terecht gesteld dat verzoekster niet weet wanneer deze brief werd afgegeven en zij enkel zeer ruim stelt dat dit moet gebeurd zijn tussen januari 2008 en april 2008 en evenmin wist hoelang het duurde vooraleer haar echtgenoot na ontvangst van deze dreigbrief Irak opnieuw verliet. Daarenboven wordt evenzeer terecht opgemerkt dat verzoekster in februari 2009, toen zij de dreigbrief bij de Nederlandse asielautoriteiten ging melden en dit naar aanleiding van het voornemen tot intrekking van haar verblijfsvergunning en asiel, de inhoud van de dreigbrief zelfs niet wist weer te geven. Verzoekster heeft bovendien gedurende een jaar na ontvangst van de dreigbrief geen moeite genomen om de inhoud ervan na te gaan bij haar echtgenoot of haar familieleden. Al deze elementen vallen gezien de ernst van de beweerdde bedreigingen niet te rijmen met een gegronde vrees voor vervolging..

2.11. Verzoekster wijst erop dat dreigbrieven een vast systeem van bedreigen vormt in Bagdad en dat het leger niet met zekerheid wist dat zij Bagdad reeds hadden verlaten. Volgens verzoekster lijkt het erop dat de verwerende partij haar asielrelaas pas zou geloven als er eerst iets ergs gebeurd zou zijn met haar.

In de door verzoekster neergelegde dreigbrief van haar en haar echtgenoot wordt geëist dat zij hun huis dienden te verlaten. De commissaris-generaal stelt daarover terecht vast dat het echter moeilijk te verklaren is dat de belagers zulke eis zouden stellen omdat zij reeds vanaf begin 2008 verschillende keren in het huis zouden binnengevallen zijn om telkens te constateren dat verzoekster en haar echtgenoot zich er niet meer bevonden, waardoor de eis van de dreigbrief eigenlijk ingewilligd was, alsook verzoeksters familieleden lastig vielen om hun huidige woonplaats te achterhalen. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij verzoekster. Zij dient een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Dat dreigbrieven een vast systeem van bedreigen vormt in Bagdad en dat het leger niet met

zekerheid wist dat zij Bagdad reeds hadden verlaten, zijn louter beweringen, die geen afbreuk doen aan de in de bestreden beslissing opgenomen vaststelling.

2.12. Verzoekster voert aan dat het niet vreemd is dat haar familie nog steeds in het huis blijft wonen ondanks alle bedreigingen omdat het Mehdi-leger niet de familie maar haarzelf zoekt. Bovendien zijn haar moeder en haar broer wel gevlucht naar Iran na de moord op verzoeksters andere broer.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing omstandig wordt gemotiveerd dat het zeer opmerkelijk is dat verzoeksters familie zich nog steeds niet genoodzaakt zagen om hun huis te verlaten en nog steeds op hetzelfde adres woonachtig zijn hoewel zij van begin 2008 tot in september 2011 systematisch zouden bedreigd en belaagd worden. Zij zouden twee dreigbrieven ontvangen hebben waarin werd gedreigd dat het huis zou worden in brand gestoken samen met alle inwoners. Het argument dat het Mehdi leger niet de familie, maar enkel haar zoekt, doet hier dan ook geen afbreuk aan. Anderzijds wordt het ook bedenkelijk geacht waarom verzoeksters belagers zich de moeite zouden getroosten om haar familie gedurende meer dan drie jaar te bestoken zonder hun bedreigingen ook werkelijk uit te voeren. De bewering dat haar moeder en haar broer gevlucht zijn naar Iran na de moord op verzoeksters broer vindt geen grondslag in het administratief dossier. Verzoekster verklaarde zelfs uitdrukkelijk dat haar moeder nog steeds op hetzelfde adres woont en nooit verhuisd is in die periode (stuk 4, gehoorverslag CGVS II, p. 6).

2.13. Wat verzoeksters verklaringen over Bagdad-luchthaven betreft, stelt verzoekster dat er bij haar aankomst in de luchthaven juist een grote groep bedevaarders aanwezig was waardoor er wel enige verwarring is kunnen ontstaan. Bovendien zou zij haar reispas nooit hebben moeten tonen. Zij vermoedt tevens dat haar broer die haar reispas heeft geregeld met de smokkelaar, een andere naam heeft gebruikt.

De commissaris-generaal kon terecht vaststellen dat verzoekster zich heeft aangemeld bij de paspoortdienst om een reispas aan te vragen, daarmee haar intenties te kennen gevende dat zij opnieuw wou vertrekken, wat gezien haar problemen met de Sadr-beweging niet kan worden begrepen. Verzoekster maakte ook gebruik van de luchthaven van Bagdad om Irak te ontvluchten en zag er geen graten in om zich op deze luchthaven te vertonen én met haar eigen documenten te reizen. Dat er in de luchthaven een groep bedevaarders aanwezig is en er verwarring zou kunnen zijn ontstaan is slechts een speculatieve bewering. Dat haar broer in haar reispas een andere naam heeft gebruikt, is slechts een vermoeden. Beide argumenten zijn dan ook niet bij machte om voormelde vaststellingen te weerleggen. Deze elementen ondermijnen echter op ernstige wijze de door verzoekster voorgehouden vrees voor vervolging.

2.14. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat bij het onderzoek naar de eerbiediging van de motiveringsplicht rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de andere motieven. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden hebben doen besluiten tot weigering van de vluchtelingenstatus.

De door verzoekster ter terechtzitting neergelegde stukken namelijk de oproeping tot gehoor van haar echtgenoot om op 4 februari 2013 op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te verschijnen en een brief tot annulatie van voormeld gehoor, kunnen geen afbreuk doen aan voormelde vaststellingen.

2.15. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.16. Het is de taak van verzoekster om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. In zoverre verzoekster zich nog zou beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van haar asielrelaas, herhaalt de Raad dat *supra* werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoekster zich niet langer baseren op de elementen die aan de basis van haar relaas liggen om aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het

administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, uit de beschikbare informatie aanwezig in het administratief dossier (Subject Related Briefing, Irak, De actuele veiligheidssituatie in Centraal Irak-Bagdad van 16 juli 2012) blijkt dat er actueel in Bagdad geen situatie van 'open combat' heerst en de aanwezige incidenten eerder gericht van aard zijn tegen bepaalde groepen of hooggeplaatste individuen, dat de veiligheidssituatie er sedert enkele jaren verbeterd is en het geweld er niet aanhoudend is. De Raad is gelet op voormelde informatie van oordeel dat de commissaris-generaal terecht oordeelde dat er actueel in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid in Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen elementen aan die hier een ander licht op zouden kunnen werpen.

De door verzoekster als bijlage aan haar verzoekschrift gevoegde artikelen met betrekking tot de veiligheidssituatie in Irak doen echter geen afbreuk aan de informatie afkomstig van verschillende objectieve bronnen zoals opgenomen in voormelde informatie (SRB). Bij de appreciatie en evaluatie van de veiligheidssituatie werd duidelijk rekening gehouden met alle elementen en gegevens over de jaren van geweld in Irak tussen 2003 en juni 2012. Uit de verschillende door verzoekster aangebrachte artikelen en informatie blijkt echter geen situatie van "open combat", noch wordt melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd, doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen en toont evenmin een situatie van "open combat" of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds aan. Verzoekster brengt derhalve geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

In acht genomen wat voorafgaat, toont verzoekster niet aan dat zij nood heeft aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.17. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens deze interviews kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

Gelet op het voorgaande weerlegt verzoekster de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing die allen steun vinden in het administratieve dossier, niet. Deze vaststellingen zijn pertinent en worden door de Raad overgenomen. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen die de Raad beaamt. Er werd geen schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel aangetoond.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

2.18. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de

vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.19. Waar verzoekster in fine vraagt om, uiterst subsidiair, de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF